

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 488/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	I. R.	Jak w akcie oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 3 kwietnia 2020 r. ok. 14:10 oskarżony I. R. (nie	zeznania świadków: R. D.	192- 192v, 6 192v-193, 8	

posiadający uprawnienie do kierowania pojazdami mechanicznymi) jechał jako kierujący ul. (...) w kierunku ul. (...) samochodem marki F. (...) nr rej (...) (dalej F. (...)). Razem z nim samochodem tym jechali jego koledzy K. P., D. R. (1) i K. Z.. Dojeżdżając do skrzyżowania z ul. (...) oskarżony poruszał się lewym pasem i nie zachowując ostrożności uderzył w tył stojącego na światłach pojazdu F. (...) o nr rej (...), który przemieścił się na pas zieleni uderzając w pojazd V. (...) o nr rej (...). Pojazdem F. (...) poruszali się A. J. i J. O., a pojazdem V. M. G. i E. G. (1). Po kolizji oskarżony wraz z pasażerami F. (...) wyszli z tego pojazdu i oddalili się szybko krokiem ul. (...) w kierunku ul. (...). Całe zdarzenie zarejestrowała kamera samochodowa zamontowana w pojeździe kierowanym przez R. D., który jechał za oskarżonym od ul. (...). Po kilkunastu minutach na miejsce zdarzenia przyjechała od ul. (...) matka oskarżonego – D. R. (2), która w rozmowie z A. J. i J. O. twierdziła, że to ona kierowała F. (...). Taką samą wersję D. R. (2) przekazała patrolowi Policji, który przybył na miejsce zdarzenia.

2. W tej sprawie K. w P. wszczęła postępowanie o wykroczenie pod

E. G. (2)

J. O.

A. J.

M. G.

Nagrania video

Protokół oględzin

Akta sprawy (...) Sąd (...) w (...)

Kopia protokołu przesłuchania świadka

Akta sprawy (...) Sąd (...) w (...)

Akta spraw (...) i (...) Sądu (...) w (...)

193-193v,10

194,12

194-194v,14

25, 73

74

4

sygnaturą (...) W dniu 23 kwietnia 2020 r. oskarżony został w niej przesłuchany w charakterze świadka. Przed przesłuchaniem pouczono go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. I. R. zeznał, iż 3 kwietnia 2020 r. jechał samochodem F. (...) wraz z kolegami K. P. i D. R. (1) oraz matką D. R. (2) ul. (...) od K.. (...) prowadziła D. R. (2). Na skrzyżowaniu D. R. (2) uderzyła w tył innego pojazdu. Po kolizji kazała oskarżonemu i jego kolegom odejść z miejsca kolizji, sama pozostała na miejscu.

3. Wersję tą potwierdziła D. R. (2) która zeznawała jako świadek w postępowaniu (...), jak również K. P. i D. R. (1) w postępowaniu (...) Prokuratury (...) w (...)

4. K. P. i D. R. (1) wyrokiem Sądu (...) w (...) z 15 października 2021 r. w sprawie (...) zostali skazani za czyn z art. 233 § 1 kk polegający na złożeniu fałszywych zeznań co do tego kto w dniu 3 kwietnia 2020 r. kierował pojazdem F. (...). D. R. (2) również została skazana za czyn z art. 233 § 1 kk polegający na złożeniu fałszywych zeznań co do okoliczności jak wyżej wyrokiem Sądu (...) w (...) w sprawie (...) Sądu (...) w (...)

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	I. R.	Jak w akcie oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Kierowanie przez D. R. (2) w dniu 3 kwietnia 2020 r. w P. na ul. (...) samochodem F. (...) i spowodowanie kolizji z pojazdami: F. (...) o nr rej (...) i V. (...) o nr rej (...)	zeznania świadków: K. P., K. Z., D. R. (1)	195,16-17; 215v-216, 63v; 195v-196, 19-20	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania świadków: R. D., A. J., E. G. (2), J. O. M. G. Nagrania video	Zeznania tychże świadków są stabilne, logiczne i konsekwentne. Ich trzon był identyczny. Zeznali jednakowo, iż z pojazdu F. (...), którym jechał sprawca kolizji, wysiadło czterech młodych mężczyzn (co odpowiada wiekowi oskarżonego i świadków R., Z. oraz P.); świadek M. G. nie widział momentu wysiadania	

z pojazdu F. (...) jego pasażerów, ponieważ siedział „uwięziony” w swoim samochodzie, jednak przez szyby własnego pojazdu widział grupę młodych mężczyzn biegnących z kierunku miejsca zderzenia do ul. (...). Osoby te oddaliły się w kierunku ul. (...) idąc obok K. (...). Zeznania tych świadków znajdują potwierdzenie w obiektywnych dowodach, jakimi są dwa nagrania wideo z kolizji i sytuacji na skrzyżowaniu po kolizji. Nagrania te wykluczają, iż w pojeździe F. (...) po zderzeniu przebywała jakakolwiek inna osoba, niż oskarżony i jego koledzy, przecząc tym samym sugestiom, jakoby to D. R. (2) kierowała tym pojazdem, a następnie po kolizji pozostawała niezauważona we wnętrzu F.. Świadczenie R. D., A. J., J. O., E. G. (1) oświadczyli zgodnie, iż D. R. (2) pojawiła się na miejscu zderzenia już po kolizji, została tam przywieziona przez nieustaloną osobę samochodem osobowym, który podjechał na miejsce od strony ul. (...). Znamienne była też reakcja w/w osób na słowa w/w kobiety, iż to ona jest sprawcą najechania w postaci natychmiastowego, kategorycznego zaprzeczenia temu, a nawet wyśmiania jej (vide zeznania J. O. k. 193v). Prawdziwe są dla sądu

zeznania R. D., iż za kierownicą pojazdu F. (...) jechał oskarżony. Świadek nie miał co do tego wątpliwości, co nie dziwi, jako że nagle i spektakularne zdarzenie, jakim było staranowanie dwóch pojazdów na pełnej prędkości, odbywało się na jego oczach, przed maską jego pojazdu. Świadek, co jest logiczne nie przestał uważnie obserwować samochodu F. (...) po kolizji (podobnie jak „czyniła to” kamera videorejestratora), nadal miał kontakt wzrokowy z pojazdem sprawcy, dlatego zauważył kto w nim był, kto z niego wysiadł i gdzie poszedł. Świadek miał też sposobność doskonałej obserwacji wizerunku mężczyzny kierującego F. (...), bo ten przechodził tuż obok drzwi od kierowcy busa, którym jechał świadek. Z tego powodu mógł bez problemu rozpoznać oskarżonego, kiedy okazano mu jego zdjęcie. Na dworze było wtedy jasno, pojazd R. D. i pojazd kierowany przez oskarżonego dzieliło kilkanaście metrów.

W/w osoby świadków nigdy wcześniej nie znały, ani oskarżonego, ani jego matki, nie pozostawały z nimi w konflikcie, z racji przypadkowego zdarzenia mieli z nimi styczność pierwszy raz w życiu. Nie znaleziono więc powodu, ani

		<p>motywu z jakiego mieliby składać fałszywe zeznania, wbrew rzeczywistości bezpodstawnie obciążając I. R.. Ta uwaga dotyczy również autorów nagrań video kolizji i zbiegnięcia oskarżonego i jego kolegów z miejsca zdarzenia drogowego.</p> <p>Z opisanymi wyżej dowodami osobowymi i nieosobowymi koresponduje również pisemne oświadczenie oskarżonego złożone przez jego obrońcę na ostatniej rozprawie, potwierdzające, że to on kierował w dniu 3 kwietnia 2020 r. pojazdem F. (...) i spowodował kolizję. Gdyby było inaczej oskarżony, jako osoba normalna i zdrowa nie sporządziła by takiego dokumentu przyznając się do czegoś, czego nie zrobiła.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>Wyjaśnienia oskarżonego I. R., Zeznania świadków K. P., K. Z., D. R. (1)</p>	<p>Dowody te w sposób analogiczny odnoszą się do tej samej okoliczności (chodzi o to o wskazanie, że ponoć D. R. (2), a</p>	

nie oskarżony, kierowała w dniu 3 kwietnia 2020 r. pojazdem F. (...), co przemawia za ich łącznym omówieniem. Najważniejsze jest to, że relacje w/w osób są po prostu sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami świadków omówionymi wyżej. Nie trzeba chyba szerzej przekonywać kogokolwiek, iż zarówno oskarżony, jak i jego przyjaciele po prostu łgali co do tej okoliczności, skoro na nagraniach video (dowodach w pełni obiektywnych i obrazujących bez naleciałości, mankamentów natury percepcyjnej i werbalnej, które towarzyszą zeznaniom źródeł osobowych) widać, że było zupełnie inaczej; dotyczy to nie tylko tożsamości osoby kierującej, ale i składu osobowego grupy nim podróżującej i obecności w niej K. Z.. Dowody z nagrań nie były kwestionowane przez żadną ze stron zarówno w postępowaniu o wykroczenie, jak i w niniejszej sprawie. Z urzędu sąd nie powziął żadnych zastrzeżeń co do ich zgodnością z rzeczywistością i ewentualnych zniekształceń obrazu rzutujących na płynący z nich przekaz. Argument sprzeczności w/w dowodów z dowodami wiarygodnymi jest wystarczający do

	<p>dyskwalifikacji relacji oskarżonego i jego kompanów, co, biorąc także pod uwagę wymóg „zwięzłości” uzasadnienia, zwalnia sąd od szczegółowego odnoszenia do mglistości i wykrętności zeznań tychże świadków, którzy byli na tyle butni, iż przed sądem nie rozpoznawali siebie na zdjęciach wykonanych kamerą rejestratora samochodowego.</p> <p>Świadkowie K. P., K. Z., D. R. (1) są osobami znanymi oskarżonemu i z racji tej znajomości nie chcieli obciążać swojego kolegi (który chcąc im zrobić przyjemność czy też wykonać przysługę przewozu rozbił pojazd), wiedząc jakie to będzie miało dla niego konsekwencje. To tłumaczy dlaczego zeznali, tak jak pasowało to ich koledze, a więc niezgodnie z prawdą. Oczywiście oskarżony miał ten sam motyw do podawania nieprawdy, jakim była chęć uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie (nie mówiąc już o kłopotach odszkodowawczych związanych z naprawieniem szkody w rozbitym pojeździe).</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	I. R.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżony I. R. 23 kwietnia 2020 r. w K. (...) w P. zeznając w charakterze świadka, będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania z obawy przed z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością za wykroczenia z art. 86 § 1 kk i art. 94 § 1 kw polegające na spowodowaniu w dniu 23 kwietnia 2020 r. kolizji drogowej w P. przy ul. (...) pojazdem F. (...) o nr rej (...) i prowadzenia tegoż pojazdu w w/w czasie i miejscu bez posiadania wymaganych uprawnień zeznał nieprawdę co do tego kto kierował w/ w pojazdem w dniu 4 kwietnia 2020 r. Tak postępując oskarżony wyczerpał znamiona art. 233 § 1a kk w zw z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r.</p> <p>Sąd dokonał kosmetycznych zmian w opisie czynu przypisanego oskarżonemu zgodnie z sugestią i wytycznymi sądu okręgowego, który uchylił poprzedni wyrok</p>			

zapadły w niniejszej sprawie. Sprecyzowano, że oskarżony postąpił, tak jak mu to przypisano nie z obawy przed odpowiedzialnością karną, lecz przed odpowiedzialnością za wykroczenie. Biorąc pod uwagę stanowisko sądu okręgowego, zmiana ta nie mogła pogorszyć sytuacji prawnej oskarżonego (poprzez przyjęcie, iż nie odpowiadał w warunkach z art. 233 § 1a kk, a z art. 233 § 1 kk, gdyż nie mógł, jako sprawca wykroczenia, chcieć uniknąć "odpowiedzialności karnej"), ponieważ takie ustalenie poczynił sąd w składzie, który orzekał poprzednio w sprawie i choć błędne, nie zostało podważone w zarzutach apelacji prokuratorskiej. W konsekwencji respektując zasadę z art. 443 kpk, sąd mógł przypisać oskarżonemu "jedynie" wyczerpanie znamion art. 233 § 1a kk.

Składając niezgodne z prawdą zeznania oskarżony co prawdę bronił się przed odpowiedzialnością za wykroczenie, jednakże w tych relacjach nie tylko zaprzeczał swojemu sprawstwu, ale jednocześnie pomówił o złamanie prawa inną osobę - D. R. (2) i ten eksces wyklucza uznanie, iż działał on w ramach pozaustawowego

kontratypu. Takie stanowisko zawarto nie tylko w orzeczeniu powoływanym w sprawie przez obronę i sąd odwoławczy, ale i w zapadłej ostatnio uchwale Sądu Najwyższego mającej moc zasady prawnej (por. postanowienie SN z 10.12.2020 r., I KK 58/19, OSNK 2021, nr 2, poz. 8., uchwała SN z 9 listopada 2021 r. w sprawie I KZP 5/21 opublikowana na stronie internetowej SN).

W czasie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego czynu (23 kwietnia 2020 r.) doszło do zmian Kodeksu Karnego, istotnych z punktu widzenia konsekwencji penalnych dla oskarżonego. Sąd zastosował ustawę w poprzednim brzmieniu, ponieważ była dla oskarżonego korzystniejsza niż poprzednio obowiązująca. Chodzi o treść art. 37a kk, który zastosował w sprawie sąd. W brzmieniu sprzed 23 czerwca 2020 r. można było orzec karę grzywny lub ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 8 lat. Po nowelizacji istnieje nadal możliwość orzeczenia kar wolnościowych zamiast kary pozbawienia wolności jednakże wskazano minimalne progi w przypadku grzywny (100

<p>stawek), w przypadku ograniczenia wolności (3 miesiące), zobowiązując nadto sąd do orzeczenia środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku. Takich ograniczeń nie przewidywała ustawa w poprzednim brzmieniu, która jest ewidentnie dla oskarżonego względniejsza.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
I. R.	1	1	Niewątpliwie na niekorzyść oskarżonego przemawia jego uprzednia karalność. Niemniej jednak nie może mieć ona decydującego znaczenia przy wymiarze kary. Wybijają się tutaj na czoło specyficzne okoliczności w jakich oskarżony podjął decyzję o złożeniu fałszywych zeznań, które zupełnie pomija organ prokuratorski, a które nakazują łagodniej spojrzeć na czyn oskarżonego w kontekście doboru rodzaju i rozmiaru kary. Składając niezgodne z prawdą zeznania oskarżony występował jako faktyczny sprawca kolizji drogowej z art. 86 § 1 kw i czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu F. (...) bez wymaganych uprawnień z art. 94 § 1 kw, jednak miał wówczas formalny status świadka.

Twierdząc, że to nie on prowadził samochód oskarżony realizował swoją linię obrony polegającą na zaprzeczeniu temu, iż to on wówczas tym samochodem kierował. Status procesowy oskarżonego (osoba podejrzana o popełnienie wykroczenia, a świadek) był uzależniony jedynie od decyzji funkcjonariusza Policji prowadzącego dochodzenie co nie zmieniało niekwestionowanej okoliczności, iż "materialnym" sprawcą kolizji i prowadzenia samochodu bez prawa jazdy był od początku do końca oskarżony. I tak jako świadek oskarżony nie miał prawa do składania niezgodnych z prawdą oświadczeń, natomiast przesłuchany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczeń, oskarżony mógł już mówić to, co mu się rzewnie podobało. Zwrócić należy uwagę na specyficzny sposób prowadzenia czynności przez Policję, która już od początku wiedziała, że sprawcą jest nie kto inny, a oskarżony, a nie jest nim z pewnością D. R. (2). Wszak już natychmiast po kolizji policjanci otrzymali od naocznego świadka zdarzenia R. D. nagranie z kamery samochodowej, które wskazywało, kto prowadził w/w pojazd i spowodował kolizję (k. 1);

wprawdzie wprost z akt nie wynika, że policjanci przyznali, iż typowali na sprawcę oskarżonego (nie napisano o tym), to jednak przesłuchanie I. R., jako jednego z pierwszych świadków w sprawie nie wydaje się dziełem przypadku. Oskarżony zbiegł z miejsca kolizji, nie został zatrzymany, nie zgubił na miejscu dokumentu identyfikacyjnego, żaden ze świadków kolizji nie znał go z imienia i nazwiska, więc "policyjne" ustalenie, że był na miejscu zdarzenia i mógł być jego świadkiem w świetle elementarnej logiki, nie mogło nie być poprzedzone obejrzeniem nagrania z "wypadku" przez Policję, zapoznaniem się z wizerunkiem prowadzącego pojazd i jego porównaniem z wizerunkiem oskarżonego (z notatki policyjnej z k 1. akt sprawy (...) wynika wprost, iż funkcjonariusze Policji mieli okazane nagranie z videorejestratora z samochodu R. D. natychmiast po kolizji, a obecni na miejscu pokrzywdzeni z innych pojazdów stanowczo relacjonowali, że F. (...) jechali młodzi mężczyźni, a nie żadna kobieta). Przesłuchiwanie oskarżonego w takich okolicznościach w charakterze świadka było z punktu widzenia ustalenia

istotnych dla sprawy wykroczeniowej faktów zupełnie zbędne, skoro istniały i były wiadome policjantom inne, niezbite i twarde dowody pozwalające odtworzyć przebieg zdarzeń i osobę odpowiedzialną; jedyną konsekwencją takiej "taktyki śledczej" leżącą poza celami postępowania w sprawach o wykroczenia było narażenie oskarżonego (sprawcy wykroczeń) na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Z drugiej strony to, że oskarżony łąał, że to nie on, a jego matka kierowała pojazdem, nie było w stanie sprowadzić postępowania o wykroczenie na manowce. Sąd zdaje sobie sprawę, że oskarżony w inkryminowanych zeznaniach nie tylko bronił się przed odpowiedzialnością za wykroczenia, ale i jednocześnie pomówił o ich realizację własną matkę - D. R. (2), co sąd odwoławczy charakteryzował, jako "niemoralne". Sąd rejonowy w pełni zgadza się, że pomawianie o popełnienie czynów karalnych innych osób, a zwłaszcza osób najbliższych zasługuje w odczuciu społecznym na potępienie. Natomiast należy odróżnić z punktu widzenia ładunku społecznej szkodliwości sytuacje, kiedy sprawca

czyni to bez wiedzy tej osoby, wbrew woli (tzw. wrobienie drugiej osoby w czyn zabroniony), od tych kiedy sprawca czyni to za zgodą i pełną aprobatą osoby pomawianej w efekcie zawartego z nią porozumienia. W tym drugim przypadku wobec takiej, a nie innej postawy pomawianego, który realizując złe pojętą chęć ochrony swojego dziecka w ramach macierzyństwa przed odpowiedzialnością za naruszenie prawa, odczucie krzywdy z jego strony jest wręcz znikome; wszak taka osoba wie na co "się pisze" i świadome "w to wchodzi". Okoliczności sprawy świadczą, że D. R. (2) podjęła decyzję co do tego, żeby wziąć na siebie odpowiedzialność, za to co zrobił jej syn (oskarżony) błyskawicznie, skoro pojawiła się na miejscu zderzenia pojazdów kilkanaście minut po kolizji. Zatem od razu, bez wahania podjęła decyzję, aby chronić swojego syna, przyjmując na siebie odpowiedzialność za jego czyn. Brak jednocześnie dowodów na to, iż oskarżony w jakikolwiek bezprawny sposób (groźbą, przemocą) nakłonił do takiego zachowania własną matkę, a jej decyzja była wymuszona czy wręcz niedobrowolna. Płynię z tego wniosek, że D. R. (2) w pełni akceptowała, to, że jej syn, kiedy będzie

przesłuchiwany, poda niezgodnie z prawdą, że to ona kierowała wówczas samochodem. Oczywiście nie pozbawia to zachowania oskarżonego cech bezprawności, ale obniża stopień jego społecznej szkodliwości.

Trzeba też powiedzieć, że oskarżony poniósł odpowiedzialność za wykroczenie w sprawie którego złożył inkryminowane zeznania. Został za nie skazany prawomocnym wyrokiem Sądu (...) w (...) z 14 września 2020 r. w sprawie (...) na karę 1000 złotych grzywny. Trudno w świetle społecznego poczucia sprawiedliwości zaakceptować by było sytuację, gdyby za "czyn główny" sprawca został ukarany grzywną, zaś za to, że się do niego nie przyznawał (formalnie jako świadek, materialnie jako ten, kto go popełnił) orzeczenie za niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w wariacie wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Kara ta w powiązaniu ze skutecznym przebiegiem postępowania wykonawczego pozwoli oskarżonemu przemyśleć

swoje zachowanie i wzbudzić w nim poszanowanie dla reguł porządku prawnego. Uprzednia karalność świadcząca o niepoprawności oskarżonego sprzeciwiała się wymierzeniu kary grzywny.

Nie jest też zgodne z prawdą stwierdzenie obrony, że oskarżony sprostował swoje fałszywe zeznania. Ze sprzeciwu, który jest ponoć dowodem złożenia takich oświadczeń przez oskarżonego po prostu nie wynika, jakoby oświadczył, że prostuje swoje zeznania i informuje, że to on kierował 3 kwietnia 2020 r. F. (...) i spowodował kolizję. Treść tego dokumentu dowodzi, że oskarżony kwestionuje zasadność orzeczenia wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i nic więcej; brak w nim odniesienia do postawionych zarzutów i wypowiedzi odnoszących się do poprzednich wyjaśnień.

Twierdzenia obrony o rzekomym zatarciu skazań oskarżonego są sprzeczne z treścią danych o karalności, wynikają z pominięcia art. 108 kk.

<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>2</p>	<p>O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk. Ten sam przepis stanowił podstawę do wymierzenia opłaty. Jej wysokość określa art. 2 ust 2 w zw z art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983</p>		

	r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)
6. 1Podpis	